

3 października 1931 r.

A 41h 3/00

URZĄD PATENTOWY



RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 14109.

~~Kl. 3 d. 3.~~

Compagnie des Machines à Coudre Singer S. A.
(Genewa, Szwajcaria).

3 ol 3/00

Wzór kroju części ubiorów i sposób jego wykonania.

Zgłoszono 26 lipca 1928 r.

Udzielono 9 lipca 1931 r.

Pierwszeństwo: 28 lipca 1927 r. dla zastrz. 1 — 4 (Estonja); 11 sierpnia 1927 r. dla zastrz. 5 — 7 (Szwajcaria).

Wynalazek dotyczy wzoru kroju dla całego szeregu wielkości pewnej części ubioru tego samego typu i sposobu wykonania tego wzoru.

Chcąc przykroić kilka wielkości jakiejś części ubioru pewnego typu posługiwano się dotychczas jednym tylko wzorem, którego wymiary zwiększano lub zmniejszano, stosownie do pożądaney wielkości; z powodu tych zmian wymiarów wynikały często błędy z powodu braku umiejętności lub zrozumienia osoby, posługującej się wzorem, a w następstwie tego strata czasu i materiału.

Braki powyższe usuwa niniejszy wynalazek.

Charakterystyczną cechą wzoru podług

wynalazku stanowi to, że na jednej wspólnej karcie narysowany jest szereg grup linii, z których każda daje kontur jednej wielkości danej części ubioru w zależności od jednego, zawsze tego samego wymiaru zasadniczego dla całej serji oraz to, że każda z tych grup jest oznaczona w ten sposób, iż łatwo jest się zorientować, któremu zasadniczemu wymiarowi odpowiada.

Wykonanie wzoru polega na tem, że sporządza się tabelę, w której zestawione są różne wymiary każdej wielkości w zależności od jednego z wymiarów, zawsze tego samego i przyjętego za zasadniczy dla całej serji wielkości, dalej na tem, że na jednej wspólnej karcie zestawione są kontury tych różnych wielkości i wreszcie tem,

że oznacza się je tak, iż łatwo można się zorientować, któremu zasadniczemu wymiarowi odpowiada każdy kontur.

Załączony rysunek przedstawia przykład wykonania wzoru według wynalazku, w skali zmniejszonej, dla szeregu wielkości części przedniej bluzy damskiej pewnego typu.

W środku prostokąta *a*, wykonanego np. z kartonu, przedstawiona jest bluza *b*, która ma być skrojona, a ponadto znajduje się tam mała tabela *c*, składająca się z dwóch kolumn *d* i *e*; jedna z tych kolumn *d* zawiera różne wartości wymiaru, przyjętego za zasadniczy (w tym wypadku obwód biustu), druga — *e* zawiera szereg numerów 1—10, określających odpowiednie kontury.

W obrębie prostokąta *a* znajduje się jeszcze dziesięć grup linii *f*, *g*, *h*, *i*, *k*, *l*, *m*, *n*, *o*, *p*, z których każda przedstawia kontur połowy przodu *q* bluzy jednej wielkości. Na zewnętrznych końcach i w kątach każdego takiego konturu *f*—*p* znajdują się otwory *r* i liczby dla każdego konturu zawsze te same, odpowiadające numerom tabeli.

Dziurki na guziki zaznaczone są w miejscu *t*.

Aby wykonać taki wzór kroju, przygotowuje się tabelę, zawierającą przeciętne wymiary każdej wielkości danej części *q* ubrania, w zależności od jednego, zawsze tego samego wymiaru (w tym wypadku obwodu biustu), następnie zaś wyrysowuje się w prostokącie *a* grupy linii *f*—*p*, dających różne kontury.

W celu użycia tego wzoru do wykrojenia bluzy pewnej wielkości o podanym obwodzie biustu, kładzie się karton *a* na materiale, który ma być skrojony, albo na pomocniczej karcie papieru, odczytuje liczbę, odpowiadającą danemu obwodowi biustu i wprowadza do każdego z otworów *r* na odnośnym konturze ołówka, w celu wykonania znaczka na materiale lub na kar-

cie pomocniczej. Następnie usuwa się karton *a*, łączy znaczki ołówkowe i kraje materiał względnie kartę pomocniczą wzdłuż linii łączącej. W razie wykrojenia karty pomocniczej może ona służyć później do wykrojenia nieograniczonej liczby połówek przodu jednej i tej samej wielkości.

Karton *a* może też być pełny, t. j. nie zawierać żadnych otworów w pewnych punktach grup linii. Aby wykroić wówczas np. przód bluzy, kładzie się karton *a* na materiale lub karcie pomocniczej i przechodzi daną grupę linii *f*—*p* zapomocą narzędzia ostro zakończonego, np. kółka, którego część obwodowa ma np. przekrój trójkątny, tak aby wykonać na materiale lub na karcie linię wgłębianą, wzdłuż której się później kraje.

Grupy linii, z których każda grupa odpowiada pewnej wielkości jakiejś części ubioru, mogą się różnić między sobą także w inny sposób niż opisano, np. tem, że są o różnych barwach, że są grubsze i cieńsze, pełne, kropkowane lub kreskowane albo kreskowane i kropkowane i t. d. W kątach lub w zakrzywieniach konturów można umieścić gwiazdki lub wyraźne punkty, w celu dokładniejszego wykonania oznaczeń.

Przenoszenie wzoru można wykonywać przy pomocy papieru węglowego, maszyny do kopjowania lub podobnych urządzeń.

Liczba grup linii, odstęp wielkości wymiaru podstawowego, wymiar ubioru, który przyjęto za podstawowy, mogą się różnić od wymienionych. Zależnie od ubrania, do skrojenia którego służy wzór, karta kroju może zawierać grupy linii, z których każda odpowiada nie połowce części ubioru, lecz całej tej części lub jakimukolwiek ułamkowi tejże, lub wreszcie grupy linii, odpowiadające kilku częściom ubioru.

Zaznacza się, że używaniem powyżej wyrażeniem „ubiór” objęta jest wszelka możliwa odzież, zarówno wierzchnia, jak i bielizna i t. d.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Wzór kroju części ubiorów, znamienny tem, że na jednej wspólnej karcie kroju uwidoczniiony jest szereg grup linii, z których każda grupa stanowi kontur jednej wielkości tego ubioru w zależności od jednego, zawsze tego samego wymiaru, przyjętego za podstawę dla całej serji.

2. Wzór kroju według zastrz. 1, znamienny tem, że karta kroju jest pełna, t. j. nie posiada otworów.

3. Wzór według zastrz. 1, znamienny tem, że karta kroju posiada w pewnych punktach konturów otwory, aby można było przez nie zaznaczyć punkty na materiale, przeznaczonym do skrojenia, lub też na karcie pomocniczej i połączyć później otrzymane w ten sposób punkty linią, wzdłuż której kraje się materiał.

4. Wzór kroju według zastrz. 1, znamienny tem, że karta kroju zawiera tabelę, podającą, w odniesieniu do różnych wielkości wymiaru podstawowego, oznaczenia odpowiadających im grup linii, przyczem grupy te posiadają również odpowiednie oznaczenia.

5. Sposób wykonania wzoru kroju według zastrz. 1, znamienny tem, że sporządza się tabelę, zawierającą różne wymia-

ry każdej wielkości danego ubioru, przyjętego za podstawę dla całej serji wielkości, oraz tem, że przenosi się na wspólną kartę kontury tych różnych wielkości, a wreszcie oznacza je w sposób taki, aby łatwo było odczytać, któremu wymiarowi podstawowemu odpowiada każdy kontur.

6. Sposób według zastrz. 5, znamienny tem, że przenosi się kontury różnych wielkości na kartę, której wymiary są conajmniej równe wymiarom największego konturu oraz tem, że w różnych punktach konturów wykonywa się otwory dla umożliwienia zaznaczenia przez nie czy to na materiale, przeznaczonym do skrojenia, czy też na karcie pomocniczej punktów, które następnie łączy się linią, wzdłuż której kraje się później materiał.

7. Sposób według zastrz. 5, znamienny tem, że na karcie kroju umieszcza się tabelę podającą w odniesieniu do różnych wielkości wymiaru podstawowego oznaczenia odpowiadających konturów, oraz tem, że kontury zaopatruje się w odpowiednie oznaczenia.

Compagnie des Machines
à Coudre Singer S. A.
Zastępca: Inż. M. Brokman,
rzecznik patentowy.

